

Rustig aan Paulus! denken wij bij die laatste verzen van Romeinen 8. Wat een euforie. Wij zijn meer dan overwinnaars...! Wij zijn bevrijd! Met die woorden van bevrijding begint en eindigt hij het hoofdstuk.

Maar wat nou bevrijd? Als je dat helemaal niet zo ervaart? Je kunt nog zo'n last hebben van onvrijheid. Van schuldgevoelens en stemmen die zeggen dat het niet goed is. Aanklachten. Wie zal mij aanklagen – nou wie niet! Familieleden, collega's, kerkmensen... En als iemand is die alle reden heeft om ons aan te klagen – omdat Hij alles van ons weet – is het God zelf wel. Vinden wij.

Willekeurig geloven wij vaak dat God zo kwaad was op de mensheid, dat zijn kwaadheid alleen nog maar gestild kon worden door de doodstraf – desnoods dan maar van zijn eigen Zoon. We hebben niet in de gaten dat we Johannes 3:16 omkeren. We maken er van: God haatte de wereld zo dat Hij zijn eigen Zoon heeft laten doden... We hebben niet in de gaten dat we Romeinen 8:31 omkeren: God is eigenlijk zó tegen ons...

God spaarde zijn eigen Zoon niet. Op de klank af kun je daar boosheid in horen. Maar het gaat om liefde. Zoals de leiders van Amerika en Canada hun jonge mannen niet gespaard hebben. Ze hebben hen naar een ver continent gestuurd. Om het bruine monster te bevechten en de wereldvrede te herstellen. Wilden die leiders bloed zien? Welnee, liever niet! Maar ze wisten dat ze een hoge prijs moesten betalen om de overwinning veilig te stellen. Liepen die jonge kerels daar in Noord-Frankrijk en bij Arnhem. Zie hoe Jezus daar loopt in Jeruzalem. God is vóór ons. Hij heeft zijn eigen Zoon niet gespaard.

Toch horen wij nog aanklachten in ons hart. Komen die van God...? Waarom luisteren we er nog naar? Naar die strenge stemmen in ons hoofd? Ligt dat ons meer? Voelen wij ons beter thuis bij een veroordeling dan bij vrijspraak? Geven we zelf ook niet liever kritiek dan een compliment? Wij kennen de taal van de ondergang. Maar is dat de taal van God?

Jezus laat ons het liefdevolle gezicht van zijn Vader zien. Ik ben niet gekomen om te oordelen maar om te bevrijden. Jezus zadelt nooit iemand op met een vaag en knagend schuldgevoel. Hij wijst wel schuld aan, concreet, maar dat werkt bij de zondaar niet verlamdend maar verlangend! Heeft niemand jou veroordeeld? vraagt Hij aan de vrouw die vreemd ging. Ik ook niet. Ga heen en zondig niet meer. Heeft iedereen jou veroordeeld? vraagt Hij aan de misdadiger die naast Hem aan het kruis hangt. Vandaag zul jij met Mij in het paradijs zijn.

Maak vooraf een keus uit de onderstaande gesprekspunten. Welke wil je sowieso behandeld hebben?

1. Even een rondje maken: welk verlangen roept het slot van Rom.8 in je op? Wat wil je daarmee gaan doen?
2. Probeer eens in alle rust te bedenken welk beeld je van God hebt. Bij wie is dat beeld overwegend positief? Bij wie overwegend streng?
3. Heeft Paulus misschien gemakkelijk praten? Werd hij zelf weleens gekweld door aanklachten in zijn hoofd?
4. Jezus kon ook best wel streng zijn. Hoe verklaar je dat dan?
5. Wat nu als je midden in de problemen zit en aanklachten? Is het niet eerlijker om te zeggen dat je pas overwinnaar wordt ná dit alles, als het weer wat rustiger wordt? Wat schrijft Paulus daar over in 8:37?
6. Voor wie meer wil:
 - a. Kan de duivel nog bij God binnen komen met zijn aanklachten, zoals in de tijd van Job?
 - b. Diep het verschil eens verder uit tussen concrete schuld en een knagend schuldgevoel.